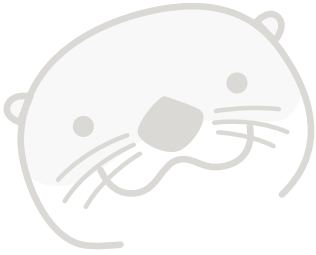

Rose

แอบรักคู่ปรับสลับร่าง 2

这题超纲了

木瓜黄 มุกฉวาง

เขียน

ชิงหลัน

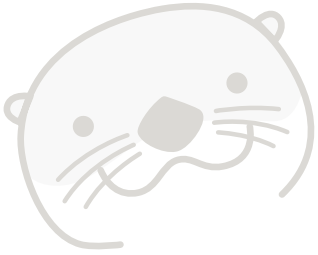
แปล

การอ่านดีจากรากศัพท์ที่ดี

คำนำสำนักพิมพ์

การสลับร่างกันหลายครั้งทำให้สวี่เซ็งและเซ่าจ้านเข้าใจกันมากขึ้น แต่แผนการที่จะรักษาภาพลักษณ์ของกันและกันขณะอยู่ในร่างอีกฝ่าย กลับพังไม่เป็นท่า ทั้งยังต้องเจอกบททดสอบสุดท้าทายให้พวกเขาต้องข้ามผ่าน ครั้งแล้วครั้งเล่า ในเล่ม 2 นี้พวกเขาจะสลับร่างกันอีกหรือไม่ และพวกเขา จะหยุดยั้งการสลับร่างนี้ได้อย่างไร ไปเอาใจช่วยสวี่เซ็งกับเซ่าจ้านกันเลยละ

กดลอจอ่าน
Rose

จากใจผู้เขียน

躲不开，

หลบหลีกไม่ได้

也控制不住。

และควบคุมไม่อยู่

水花，

มู่กวางหวง

ปกจกอ่าน

จากใจผู้แปล

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวในรั้วโรงเรียนมัธยมปลาย เซ้าจ้านและสวีเซิ่ง พระนายที่มีบุคลิกแตกต่างกันกลับต้องมาใกล้ชิดกันเพราะมีเหตุให้ต้องสลับร่าง เรื่องราวยุ่งเหยิงปั่นป่วนจึงเกิดขึ้น หลังจากทั้งคู่สลับร่างกันก็ทำให้รับรู้ถึงปัญหาของกันและกัน จึงคอยเป็นกำลังใจ สนับสนุนอีกฝ่ายให้ทำตามความฝันได้สำเร็จ ความรักระหว่างทั้งคู่จึงเป็นทั้งเพื่อน คนรัก และเป็นเหมือนคนในครอบครัว

ผู้แปลได้แปลเรื่องนี้แล้วก็ยกย่องไปถึงตอนที่ตัวเองยังเป็นนักเรียนมัธยมปลายที่มีแต่ความสดใสมีชีวิตชีวาเหมือนตัวละครในเรื่อง ทั้งยังมีความผูกพันกับคุณครูและเพื่อนนักเรียนด้วย นิยายเรื่องนี้ไม่ได้ให้แค่ความสุขหรือความรักโรแมนติกของพระนาย แต่เป็นเรื่องที่มีหลากหลายอารมณ์ ทำให้อ่านเพลินจนวางไม่ลง ผู้แปลหวังว่าหลังจากได้อ่านเรื่องนี้ทุกคนจะมีแรงบันดาลใจในการทำตามความฝันให้สำเร็จ ถึงแม้จะมีอุปสรรคก็ต้องพยายามฝ่าฟันให้ถึงเป้าหมายเหมือนกับพระนายในเรื่องนี้นะคะ

ชิงหลัน
ผู้แปล

บทที่ 61

ห้องฟ้านอกห้องเรียน มีดสลัวลงไม่น้อย สวีเซ็งเล่นโทรศัพท์มือถือครูหนึ่ง เห็นเข้าจ๋านเขียนคำตอบของตัวเองเสร็จ ก็เปลี่ยนมาใช้มือซ้าย ตั้งใจช่วยเขาเขียนคำตอบ

“นี่” เซ่าจ๋านเอียงหน้าไปมองเขา ควงปากกาหมึกซึมสีดำรอบหนึ่ง “คนที่มีการสวรรค์ด้านการแข่งขันอยากทำถูกก็ข้อ”

ตอนเซ่าจ๋านพูด “นี่” น้ำเสียงเขาทั้งเบาและเย็นชา

สวีเซ็งนอนพุบ วางโทรศัพท์มือถือไว้ข้างใบหน้า เพิ่งเสียบหูฟังเตรียมเปิดเพลง

นักเรียนที่อยู่ด้านหน้าไม่กล้าหันมา จึงไม่สังเกตเห็นภาพที่ทำลายทัศนคติของพวกเขา มือของ “ลูกพี่” วางทาบกระดาษข้อสอบสองชุดและกำลังเขียนคำตอบ ส่วน “เด็กเทพ” กลับทำท่าทางเอือระเหยแบบ “ฉันต่างกับคู่แข่งขันอย่างพวกนาย” ทั้งยังตั้งใจจะหลบตานอนด้วย

สวีเซ็งครุ่นคิดครูหนึ่ง ก็พูดโดยไม่เกรงใจสักนิด “ทำถูกสักสองข้อให้โชว์พรสวรรค์ของฉันสักหน่อยแล้วกัน”

เซ่าจ๋านหยุดควงปากกาแล้วกำเอาไว้ “รู้แล้ว”

ก่อนหลับ สวีเซ็งพูดในใจว่า...สบายจังไว้ย

ในฐานะที่เป็นเด็กกาก ใครจะไม่เคยจินตนาการว่าจะมีคนช่วยทำการบ้านให้ ไม่ต้องขยับปากกาก็เขียนคำตอบเสร็จอัตโนมัติล่ะ

แอบรักคู่ปรับลับร่าง 2

แถมคนช่วยยังเป็นทีหนึ่งของโรงเรียนอีกด้วย

นี่คือตัวช่วยโง่งง

ตัวช่วยโง่งงเข้าจําตอบคำถามเร็วมากเพราะลอกคำตอบ และเมื่อคิดถึงระดับความสามารถของสวีเซิ่ง เข้าจําจึงไม่ได้เขียนสองข้อนั้นให้ถูกต้องทั้งหมด แต่เติมแนวทางแล้วเขียนให้ผิดพลาดนิดหน่อย

ผู้เข้าแข่งขันคนอื่นไม่กล้าหันกลับมา แต่วิพากษ์วิจารณ์กันในกลุ่มแซตการแข่งขัน

[นามแฝง A : มีเพื่อนห้องเราเจอเด็กเทพกับลูกพี่ที่ห้องพักครูด้วย]

[นามแฝง B : จะว่ายังไงดี ตอนนี้นั้นอยากรู้ว่าทำไมลูกพี่ถึงมาที่ห้องประชุม]

[นามแฝง C : ได้ยินว่าลูกพี่สมัครเข้าร่วมการแข่งขันสี่โรงเรียนแล้ว]

กลุ่มไม่ระบุชื่อหนึ่งเสียบ

ผ่านไปสามนาทีเต็มถึงเริ่มพิมพ์เครื่องหมายอุทานและเครื่องหมายคำถาม

หลังจากส่งแนวข้อสอบแข่งขันแล้ว พยายามกู้ที่ได้ยินว่าสวีเซิ่งเข้าแข่งขันเพราะการแนะนำของเข้าจํานั้นก็หยิบกระดาศแผ่นนี้มาดูอย่างละเอียด “...”

นักเรียนกลับหอกักกันแล้ว

ในห้องเหลือเพียงเขากับเมิ่งกั้วเหว่ย และโจวหยวนที่อดตามมาดูด้วยไม่ไหว

พอโจวหยวนเห็นกรีธาเบาแสดตามที่เข้าจําบอกทันที “ถึงจะถูกแต่ไม่ก็ข้อ แต่ไม่คิดเลยว่าเขาจะหาเส้นประกอบเรขาคณิตสามมิติข้อนี้ได้!”

พยายามกู้ “ยิ่งกว่านั้น...ถึงคำตอบจะผิด แต่พวกคุณดูวิธีแก้โจทย์ของเขาลี”

พูดจบ พวกเขาก็นิ่งเสียบกันหมด

ถ้าบอกว่าพวกเขาขังวอลอยู่ข้างตอนที่รับปากให้สวีเซิ่งเข้าแข่งขัน

อย่างนั้นกระดาษคำตอบตรงหน้าก็พิสูจน์ทุกอย่างแล้ว

เมิ่งกั๋วเหว่ย “ดูเหมือนสวีเซิ่งจะมีพรสวรรค์จริงๆ ปกติเขาแค่มองไม่ตั้งใจเรียน แต่พอตั้งใจเรียนก็ดูใช้ได้”

เวลานี้สวีเซิ่ง ผู้เข้าแข่งขันคนใหม่ที่มีพรสวรรค์กำลังนอนเล่นเกมอยู่ในห้องนอน

จางเฟิงเปิดไมโครโฟนตอนเล่นเกม แต่สวีเซิ่งเปิดไม่ได้ ทำได้แค่พิมพ์ตอบ

“พวงหรีดฝังตรงข้ามมีคนหนึ่ง ลูกพี่ ยิงมัน!”

สวีเซิ่งควบคุมตัวละครในเกม พิมพ์รวบรัดในช่องแชตของทีม [ตายแล้ว]

จางเฟิง “ทำไมนายไม่เปิดไมค์ล่ะ มือถือนายยังข้อมไม่เสร็จเหรอ”

[S : ยัง]

จางเฟิงเล่นเกมไปก็ไม่ลืมเม้าท์ไปด้วย “ฉันถามนายเรื่องหนึ่งได้ไหม นายจะเข้าร่วมการแข่งขันสี่โรงเรียนเหรอ นายจริงจัง?”

สวีเซิ่งตอบกลับด้วยเครื่องหมายจุดไข่ปลาว่าเป็นฟีด

จางเฟิง “พวกเขาบอกกันว่านายเข้าร่วมเพราะเด็กเทพจริงเหรอ”

ข่าวลือไปเร็วขนาดนี้เชียว สวีเซิ่งคิดไม่ถึงจริงๆ

ที่เขาถึงคิดไม่ถึงก็คือ มีกระตุ๋ใหม่ในเว็บบอร์ดโรงเรียนกำลังเป็นประเด็นร้อนขึ้นเรื่อยๆ [ขอแค่นายเข้าไปใกล้ฉันอีกนิด ทางที่เหลือ ฉันจะเดินไปหานายเอง]

โดยเนื้อหาமிดังนี้...

[นี่อะไรกัน ก่อนหน้านี้เด็กเทพสอบได้รองโหลเพื่อความรัก ตอนหลังลูกพี่เลยเข้าแข่งขันเพื่อความรักด้วยเหรอ]

[สมัยนี้หนุ่มหล่อที่ความสัมพันธ์คลุมเครือทำหายตัวเองกันแบบนี้แล้วเหรอ]

[นี่คือความรู้สึกยังไง เป็นความรักแบบไหน]

...

เข้าร่วมเพราะเซ้าจ้าน คิดดี ๆ ก็ไม่ผิด

เกมกำลังจะสิ้นสุดพอดี ดังนั้นไม่กี่วินาทีก่อนจบเกม สวีเซ็งจึงตอบกลับ [เข้าใจแบบนี้ก็ได้]

จางเฟิงยังไม่ทันมีปฏิกิริยา หลังเกมจบก็กลับมาที่หน้าหลัก จึงไม่มีเวลาให้เปิดไมค์ถาม

สวีเซ็งออกจากเกมแล้วนึกถึงเซ้าจ้าน

ถึงแม้เซ้าจ้านจะช่วยเขาตอบแนวข้อสอบแข่งขันและเขียนการบ้าน แต่เขาก็คงหน้าด้านโยนทุกอย่างให้อีกฝ่ายทำทั้งหมดไม่ได้ นอกจากนี้ เซ้าจ้านยังต้องเตรียมตัวสำหรับการแข่งขัน ไม่รู้ว่าทำทุกคืนจนถึงกี่โมง... สวีเซ็งไม่สนใจข้อความที่จางเฟิงส่งมาเป็นแฉว แต่เผลอกดรูปโปรไฟล์ของเซ้าจ้าน

[S : เปิดประตูหน่อย]

สวีเซ็งนั่งยอง ๆ อยู่หน้าประตูห้องนอนของเซ้าจ้าน หลังจากส่งข้อความไป เขาก็สงสัยขึ้นมาว่าตัวเองบ้าหรือเปล่า คิดไม่ถึงเลยว่า จะมีช่วงเวลาที่เขาการบ้านให้ตัวเองทำด้วย

เซ้าจ้านเปิดประตู เห็นสวีเซ็งนั่งยองอยู่หน้าประตูเหมือนสัตว์เลี้ยงตัวใหญ่บางชนิด “มีอะไร”

นอกจากโทรศัพท์มือถือ ในมือของสวีเซ็งยังมีปากกาอีกด้าม เขาลุกขึ้นเอ่ยว่า “วางจนเบื่อ เลยมาแวะห้องนายหน่อย”

สวีเซ็งทำใจบอกไม่ได้ว่าตัวเองมาทำการบ้าน เพราะเด็กกักมีภาพลักษณ์ และเด็กกักก็มีศักดิ์ศรี

เซ้าจ้านมองเขาแวบหนึ่งแล้วเป็นฝ่ายหาทางลงให้ “ไหน ๆ ก็มาแล้ว นายมาทำการบ้านให้เสร็จค่อยไปแล้วกัน”

ห้องนอนของเซ้าจ้านไม่มีอะไรแตกต่างจากครั้งก่อนที่สวีเซ็งมา เขยกเก้าอี้ให้เซ้าจ้าน ส่วนตัวเองไปนั่งตรงข้างเตียงที่อยู่ข้างโต๊ะหนังสือพอดี เขาหยิบหนังสือจากโต๊ะมารองด้วยหัวเข่าแล้วเขียน

สวีเซิ่งกัตปลอกปากกาเอาไว้ ถ้ามด้วยควมสับสน “แบบฝึกหัดคณิตศาสตร์เขียนตรงไหน เหล่าใจวเคยอธิบายหน้าสี่สิบแปดแล้วหรือ”

เป็นครั้งแรกที่สวีเซิ่งสำนึกได้ด้วยตัวเอง

ถึงแม้ไม่ได้ฟังครู แต่ก็รู้จักเปิดหนังสือดูตัวอย่าง

เช่าจ้าน “เคยแล้ว”

สวีเซิ่ง “นั่นฉันอาจจะไม่ได้สนใจ”

“นายเคยสนใจด้วยหรือ” เช่าจ้านเห็นเขาหาคำถามไม่เจอ จึงพูดพร้อมเปิดหนังสือของเขาไปด้านหลังอีกสองสามหน้า “ทำไม่ได้ก็ถามฉัน”

สวีเซิ่งอยู่ในห้องนอนของเช่าจ้านจนถึงเวลาดับไฟ การบ้านหลังคาบเรียนไม่ได้ยากขนาดนั้น เกิดความรู้จักชัดเจน พอดูตัวอย่างเสร็จแล้วมีส่วนที่ไม่เข้าใจ เช่าจ้านอธิบายแค่คำสองคำก็เข้าใจได้ สุดท้ายสวีเซิ่งก็เข้าใจการบ้านที่ใจหวย่วนสั่งจนกระจางแจ้งอย่างคาดไม่ถึง

เขาเขียนข้อสุดท้ายเสร็จก็งยหน้ามองเช่าจ้าน

เช่าจ้านเขียนแนวข้อสอบแข่งขันไปได้ครึ่งเดียว กำลังคำนวณบนกระดาษทด

สวีเซิ่งเองก็ไม่แน่ใจว่าตัวเองมาหาการบ้านหรือว่ามาหาคน...

หรืออาจจะใช้ทั้งสองอย่าง

สวีเซิ่งก้มหน้ามองการบ้านที่เขียนวันนี้ภายใต้แสงจากโคมไฟตั้งโต๊ะจู่ๆ ก็พบความจริงว่า ดูเหมือนเขาไม่ได้ตั้งใจ...การเรียนขนาดนั้นแล้ว

หนึ่งสัปดาห์กว่าๆต่อมา สวีเซิ่งไปทำการบ้านที่ห้องเช่าจ้านทุกวัน บางครั้งเช่าจ้านจะอธิบายวิธีแก้ไขที่โจทย์ที่ใช้ประจำในการแข่งขันให้เขาด้วย

นี่เป็นครั้งที่สองที่สวีเซิ่งยอมให้เช่าจ้านติว ด้วยการยอมรับที่สูงกว่าครั้งที่แล้วไม่น้อย

ที่จริงการติวนรกก่อนสอบประจำเดือนครั้งนั้นได้ผลเกินกว่าที่พวกเขาจินตนาการ ถึงแม้สวีเซิ่งตกหล่นความรู้ตอนมัธยมสี่ไปเยอะจนทำให้เสียเวลาไม่น้อย แต่เช่าจ้านก็เก่งข้อสอบได้ นอกจากวิชาภาษาอังกฤษ วิชาอื่นก็ก้าวหน้าขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

การตีเสริมแบบนี้ทำให้สัวี่แข็งมันใจขึ้นนิดหน่อยกับการแข่งขันร่วมสี่โรงเรียนที่กำลังจะเปิดมาในวันอาทิตย์

สาเหตุที่จัดการแข่งขันร่วมสี่โรงเรียนในวันอาทิตย์เป็นเพราะผู้ชมไม่ได้มีเพียงนักเรียนของโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หก แต่นักเรียนจากอีกสามโรงเรียนจะนั่งรถบัสมาด้วย

สถานที่จัดการแข่งขันใช้วิธีจับสลากเลือก และครั้งนี้ก็จัดที่โรงยิมของโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกอีกครั้ง

ครั้งก่อนที่เข้าจ้านเป็นแชมป์ก็จัดการแข่งขันที่นี่ ครั้งนี้ผู้บริหารของโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกเลยดีอกดีใจไม่หยุด ต่างรู้สึกว่าเป็นสัญญาณของแชมป์ต่อเนื่อง

โรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกมีชื่อเสียงเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกโรงยิมเพิ่งซ่อมใหม่เมื่อสองสามปีก่อน แบ่งออกเป็นสองชั้น จุคนได้หนึ่งพันกว่าคน

เพื่อจัดเตรียมสถานที่ล่วงหน้า โรงยิมจึงถูกล็อกตั้งแต่หนึ่งสัปดาห์ก่อน ห้ามนักเรียนเข้าออกโดยเด็ดขาด

เวลานี้โรงยิมถูกเปลี่ยนโฉมใหม่ ไม่เพียงสร้างเวทีแข่งขัน ยังเตรียมที่นั่งคนดูไว้เรียบร้อยด้วย หน้าประตูก็ติดป้ายไว้อย่างสวยงามว่า “การแข่งขันร่วมสี่โรงเรียนครั้งที่สิบห้า”

ช่วงก่อนเริ่มการแข่งขัน มีนักเรียนชายของอยู่ไม่ไกลจากโรงยิม

“ชายกล้อสองทางไกลเดินมาด้วยกันได้

“นายกับเด็กเทพทางกันเพียงแค่งล้อสองทางไกลเท่านั้น! ไม่อยากเห็นท่าทางเวลาตอบคำถามของเด็กเทพให้ชัด ๆ เหนอ ไม่อยากสัมผัสความตื่นเต้นเร้าใจของสนามแข่งขันในระยะไกลเหนอ อันละห้าสิบ ไม่ให้ต่อราคา!”

ในเวลาเดียวกัน ผู้เข้าร่วมการแข่งขันของโรงเรียนอื่นก็ทยอยกันมาถึงรถบัสคันใหญ่ของโรงเรียนสาธิตมัธยมชิงหฺวาขับเข้าประตูมาเป็นอันดับแรก

ชุดนักเรียนของโรงเรียนสาธิตมัธยมชิงหฺวาแยกแยะได้ง่ายมาก ชุดสีด้าแดง ข้างกางเกงสีด้ามีแถบคาดสีด้าแดง ประตูรถเปิดออกซ้า ๆ

คุณครูแนะแนวของอิงหาวลงมาคนแรก ยืนอยู่ข้างรถบัสคอยดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย

จากนั้นรถบัสคันที่สองและสามก็ขับตามหลังอิงหาวมาติด ๆ

แสงอาทิตย์ยามเช้าสาดส่องลงบนรถสองสามคันนี้ มีนักเรียนโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกจำนวนไม่น้อยจับกลุ่มกันมองดูอยู่บริเวณใกล้ ๆ ประตูโรงเรียน

“คันเมื่อกี้คืออิงหาวเธอ คันนี้คือซงเยี่ยสินะ...”

“บ้าเอ๊ย พวกเขาทำทางดูตันจัง”

“ยังไม่ทันลงจากรถฉันก็รู้สึกถึงจิตสังหารแล้ว โดยเฉพาะอิงหาว”

“การแข่งขันดูเดือดมีปีละครั้ง ปีที่แล้วก็รุนแรงพอแล้ว ไม่คิดเลยว่าปีนี้จะรุนแรงเป็นพิเศษ”

ไม่นาน หน้าประตูของโรงเรียนหลินเจียงที่หกก็มีรถบัสจอดอยู่หลายคัน

โรงเรียนมัธยมในเครือซงเยี่ยและโรงเรียนมัธยมซิงเจี้ยนต่างก็มาถึงแล้ว

สวีเซิ่ง ในฐานะหนึ่งในผู้เข้าแข่งขันของปีนี้ มารวมตัวที่ห้องประชุมตั้งแต่เก้าโมงเช้า

พญามงกุฎกำลังแนะนำกติกาการแข่งขันให้พวกเขาคร่ำ ๆ “ปีนี้การแข่งขันมีการเปลี่ยนแปลง แบ่งเป็นการแข่งขันแบบกลุ่มและแบบเดี่ยว ช่วงการแข่งขันแบบกลุ่มต้องแย่งกันตอบเพื่อเก็บคะแนน ส่วนการแข่งขันแบบเดี่ยวจะทำข้อสอบแข่งกันบนเวที ข้อสอบหนึ่งแผ่นมีคำถามห้าข้อ ไม่ต้องตื่นเต้น อย่าลืมอ่านคำถามให้ละเอียด ครั้งนี้อีกสามโรงเรียนก็เตรียมตัวกันมา เราต้องตั้งใจให้มาก”

พญามงกุฎอธิบายเสร็จ ดูเวลาแวบหนึ่งก็เห็นว่าควรไปเตรียมตัวที่สนามแข่งได้แล้ว “เราไปที่โรงยิมกันเถอะ”

สวีเซิ่งพยายามจำกัดกติกาการแข่งขันแบบกลุ่มในช่วงครึ่งแรกและการแข่งขันแบบเดี่ยวในช่วงครึ่งหลัง ยังไม่ทันเดินเข้าโรงยิมก็รู้สึกถึงบรรยากาศตึงเครียดก่อนการแข่งขันทั่วทั้งโรงเรียน ทุกที่เต็มไปด้วยป้ายเชียร์ บน

ต้นไม้สองต้นที่อยู่ใกล้โรงยิมที่สุดแหวนป้ายไว้ว่า “แชมป์ต่อเนื่องเซ่าจ้าน”

เซ่าจ้าน “การแข่งขันแบบกลุ่ม นายหนังช้างฉัน มีคำถามทั้งหมดสิบข้อ ฉันเคาะโต๊ะ นายก็รีบกดกริ่ง”

การแข่งขันแบบกลุ่มไม่มีปัญหาเท่าไร

พอเซ่าจ้านเตือน สวีเซ็งก็แค่เป็นตัวแทนตอบ

สวีเซ็งตอบรับ นอกจากอ่านรายงานความผิดพลาดเสาชาง สวีเซ็งก็ไม่เคยขึ้นเวทีใหญ่ขนาดนี้มาก่อน ถ้าบอกว่าไม่ตื่นเต้นคงไม่จริง โดยเฉพาะเมื่อเขาแบกชื่อเสียงของโรงเรียนเอาไว้ด้วย

สวีเซ็งเปิดคอเสื้อให้กว้างอีกหน่อย สมองก็คิดอย่างสับสนวุ่นวาย...

ลาออกจากโรงเรียนเพื่อความสงบสุขดีกว่า

เขาเข้าแข่งขันอะไร

ที่นี่เหมาะกับเขาไหม

เขาควรมาที่นี่หรือเปล่า

ประตูหน้ามีคนเฝ้าเยอะเกินไป ผู้เข้าแข่งขันจึงเรียงแถวเดินเข้าโรงยิมทางประตูหลัง

ก่อนเข้าโรงยิม เซ่าจ้านใช้มือแตะศีรษะของสวีเซ็งครูหนึ่ง จากนั้นสวีเซ็งก็ได้ยินเด็กหนุ่มพูดด้วยเสียงที่เย็นชาอยู่เสมอ “อย่าตื่นเต้น”

ในโรงยิมมีเสียงคนสับสนวุ่นวาย

นักเรียนโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกที่ลงแข่งขันเวทีท่ามกลางเสียงโห่ร้องที่ดังจนโรงยิมแทบถล่ม

เวลานี้ ในที่สุดการแข่งขันร่วมสี่โรงเรียนก็เปิดมาอย่างเป็นทางการ

บทที่ 62

“ตอนนี้ เราได้เห็นผู้เข้าแข่งขันจากโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หก เข้าสู่โรงยิมแล้ว เรามาปรบมือต้อนรับพวกเขาอย่างอบอุ่นกันครับ!” โรงยิม ไม่เพียงสร้างเวทีแข่งขัน แต่ยังจัดที่นั่งผู้บรรยายที่อยู่ไม่ไกลจากเวทีด้วย “...สวัสดีครับ ผม เหล่าเยี่ย ผู้บรรยายจากโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หก” คนดูอยู่ไกลทำให้เห็นไม่ชัด และเวลาในการแข่งขันก็ยาวนาน เพื่อเพิ่มความกระตือรือร้นของคนดูให้มากขึ้น จึงจัดคุณครูสองท่านมาบรรยาย การแข่งขันร่วมทุกปี

เหล่าเยี่ยเป็นคุณครูคณิตศาสตร์ของชั้นมัธยมหก เป็นหนึ่งในคุณครู ที่ยอดเยี่ยมของโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หก ส่วนคนที่นั่งข้างเขาคือ หัวหน้าหางจากโรงเรียนสาธิตมัธยมอิงหวา

หัวหน้าหางพยักหน้าเล็กน้อย “สวัสดีครับทุกคน ผม เหล่าหาง จากโรงเรียนสาธิตมัธยมอิงหวาครับ”

คนดูเข้าโรงยิมและนั่งจนเต็มที่นั่งทั้งสองชั้นตั้งแต่แรก บนที่นั่ง ชั้นสองมีนักเรียนกลุ่มใหญ่ฟังราวกัน พอเห็น “เซ้าจ้าน” ขึ้นเวทีก็กรี๊ดร้อง พร้อมกัน “กรี๊ดดดด เด็กเทพ!”

“วันนี้เด็กเทพหล่อจัง เด็กเทพสู้ๆ!”

“เด็กเทพเป็นแชมป์ต่อเนื่อง!”

“รักษาแชมป์ไว้ที่หลินเจียง!”

หลินเจียงขึ้นเวทีเป็นโรงเรียนแรก ปีนี้หลินเจียงเป็นเจ้าของเจ้าภาพอีกครั้ง
อารมณ์ของคนดูจึงพุ่งถึงขีดสุด

ถึงสวีเซิงจะตื่นเต้น แต่อาจเป็นเพราะการกระทำของเซ่าจ้าน หรือ
อาจเป็นเพราะคำพูดนั้นได้ผล เวลานี้เขาจึงผ่อนคลายลง เขาไม่เพียง
ไม่ตื่นเต้นแล้ว ซ้ำยังพยายามรักษาศักดิ์ศรีให้เซ่าจ้านด้วย

สวีเซิงซุกมือข้างหนึ่งในกระเป๋ากางเกง เดินเอื่อยเอื่อยอยู่ด้านหลังสุด
เปลี่ยนเป็น “เซ่าจ้าน” ที่มีท่าทางสูงส่งและเย็นชา เขาค่อยๆ เดินออกมาจาก
ทางเดินที่มีดสลัว แสงไฟราวกับไม่ได้ส่องที่ตัวเขา แต่คล้ายกับแสงสว่าง
เคลื่อนที่ตามเขาทีละนิดๆ พอเขาปรากฏตัวสู่สายตาของทุกคน เสียงโห่ร้อง
ก็ยิ่งดังขึ้น เขาจึงเงยหน้า

สวีเซิงหันไปทางที่นั่งคนดู หรือตายกมือขึ้น เขียดยัดนิ้วตรงแล้วทำท่า
ยิงปืนใส่พวกเขา ท่าทางดูเกรกักเก็บความเย่อหยิ่งอวดดีที่เป็นเอกลักษณ์
ของเด็กหนุ่มเอาไว้ไม่อยู่

“กรัดดดด” เสียงจากที่นั่งคนดูกลบเสียงผู้บรรยายจนมิด

“ทำไมฉันไม่เคยสังเกตเห็นว่าเด็กเทพดูดันขนาดนี้”

“เพื่อนๆ ฉันลึนใจแล้ว ฉันโดนยิงแล้ว”

เซ่าจ้าน “...”

เซ่าจ้านกตเสียดเบาถามสวีเซิง “นายไม่กลัวจบเรื่องไม่ได้เหรอ”

“กลัวสิ” สวีเซิงลดมือลงไป “กลัวส่วนกลัว จะแพ้อะไรก็ได้แต่แพ้
มาไม่ได้!”

สวีเซิงยกยิ้มแล้วเอ่ยต่อ “อีกอย่าง ฉันว่านายพูดถูก ตื่นเต้น
อะไรกัน ก็มีนายอยู่ด้วยนี่”

แค่เด็กเทพคนเดียวก็ทรงพลังพอแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงลูกพี่ที่ขึ้นเวที
พร้อมเด็กเทพเลย

ถึงแม้เรื่องที่ถูกพี่เข้าร่วมการแข่งขันจะแพร่กระจายทั่วเว็บบอร์ด
มานาน แต่เมื่อได้เห็นกับตาก็ยังทำให้หวั่นไหวได้

คนสุดท้ายของทีม เด็กหนุ่มที่สวมเสื้อยืดสีดำดูสะอาดตาเป็นพิเศษ
ท่ามกลางนักเรียนที่สวมเครื่องแบบ ลูกพี่สีหน้าเย็นชา ไม่มีใครมั่นใจ

ในความสามารถของเด็กหนุ่มคนนี้ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้
 คุมสถานการณ์ได้ยอดเยี่ยม เพียงชั้นเวทีที่เพิ่มพลังของทีมโรงเรียนมัธยม
 หลินเจียงที่ทักให้สูงขึ้นได้

ผู้บรรยายเหล่าเยี่ย “อะแฮ่ม! นักเรียนหลินเจียง สบกันหน่อย
 รักษาระเบียบกันด้วย...” เหล่าเยี่ยพูดตั้งขึ้น “ทีมต่อไปคือผู้เข้าแข่งขัน
 จากโรงเรียนสาธิตมัธยมอิงหวา!”

ในที่สุดก็มาถึงโรงเรียนของตัวเอง เหล่าหยางจึงรับช่วงต่อ “โรงเรียน
 สาธิตมัธยมอิงหวามีคำขวัญว่าก่อตั้งด้วยความรักชาติ ผู้เข้าแข่งขันของ
 อิงหวาไม่หวาดกลัวอุปสรรค มุ่งสู่จุดสูงสุดด้วยความกล้าหาญ เราพร้อมชม
 ความสามารถที่ยอดเยี่ยมของพวกเขาในวันนี้กันครับ”

พูดแล้ว ผู้เข้าแข่งขันของอิงหวาทุกคนก็เดินเรียงเป็นแถวเข้ามา
 ในโรงยิม

นักเรียนที่เดินนำมีร่างสูง โดดเด่นมาแต่ไกล

ปฏิกิริยาของผู้ชมตอนอิงหวาขึ้นเวทีก็รุนแรงเช่นกัน ความพ่ายแพ้
 ของปีที่แล้วทำให้พวกเขาให้ความสำคัญกับการแข่งขันปีนี้เป็นพิเศษ
 และรอล้างอายในวันนี้ นักเรียนคนหนึ่งของอิงหวาตะเบ็งเสียง “พี่ตัวน
 ไร้เทียมทาน!”

“ไม่มีใครสู้พี่ตัวนของเราได้!”

“ตัวนเย่าเซ็ง พี่ตัวนต้องชนะ!”

คนที่เดินนำหน้าก็คือตัวนเย่าเซ็งที่เคยทิ้งชื่อแซ่ไว้ในเว็บบอร์ดของ
 โรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่ทัก เขาก้าวขึ้นบนเวทีการแข่งขันด้วยสายตามุ่งมั่น
 หลังจากนั่งลงแล้ว สายตาก็ไปหยุดที่ “เซ่าจ้าน”

ส่วเซ็งรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนแรงนี้ “...”

จ้องผิดคนแล้วเพื่อน

ส่วเซ็งหันหน้าไปถามเซ่าจ้าน “เขาคือคู่แข่งของนายปีที่แล้วหรือ”

เซ่าจ้านจำคนไม่สำคัญพวกนี้ได้ที่ไหน “จำไม่ได้ น่าจะใช่ชะ”

ตัวนเย่าเซ็งเพิ่งสังเกตเห็นว่าปีนี้ในทีมผู้เข้าแข่งขันของโรงเรียนมัธยม
 หลินเจียงที่ทักมีไปหน้าที่ไม่คุ้นเคย แถมนำทางสนิทสนมกับเซ่าจ้านด้วย

ดังนั้นตัวนายเยาเซ็งจึงเบนสายตาไปมองอีกฝ่ายสักหน่อยพร้อมสมองที่หมุนเร็ว... หมอนี้เป็นใคร นักเรียนใหม่ ม.สี่หรือ ปีที่แล้วไม่เห็นเจอ ทำไมเขาไม่สวมชุดนักเรียน หรือว่าเขาร้ายกาจมาก

รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

ตัวนายเยาเซ็งขีดคางขึ้น ถ้ามเพื่อนข้างๆ “พวกนายมีใครรู้จักคนที่ ไม่สวมชุดนักเรียนไหม”

เพื่อน ๆ พวกมันส่ายหน้า “ไม่รู้จัก เหมือนปีที่แล้วไม่มีคนนี้นะ นักเรียนใหม่หรือเปล่า”

ต่อจากนั้น นักเรียนของซงเยี่ยและซิงเจี้ยนก็ทยอยเข้าสถานที่แข่งขัน บนเวทีวงโตะยาวไว้สี่ตัวสำหรับการแข่งขันแบบกลุ่มในครั้งแรก นักเรียนหกคนจากแต่ละโรงเรียนนั่งลงประจำที่ของตัวเอง

เป็นครั้งแรกที่สี่เซ็งร่วมการแข่งขันแบบนี้ จึงเกร็ง ๆ เมื่ออยู่ท่ามกลางนักเรียนที่นั่งกันเป็นระเบียบ

พอได้เวลา ผู้ตัดสินก็เริ่มแจกกระดาษทด

ผู้เข้าแข่งขันทุกคนถือปากกา มีอวางบนกระดาษ ทำท่าเตรียมพร้อม นี่คือการแข่งขันของเด็กห้วกะทืออย่างแท้จริง

หลินเจียง อิงหฺวา ซงเยี่ย ซิงเจี้ยน ลีโรงเรียนนี้ ไม่ว่าพูดชื่อไหน ก็เป็นโรงเรียนสำคัญที่มีคุณค่า

สี่เซ็งดวงดีตอนสอบเข้ามัธยมปลาย เขาโอบกอดความหวังแน่วแน่ที่จะเข้าโรงเรียนมัธยมสี่หยางที่สอง มุ่งมั่นขยันอ่านหนังสือ ทั้งต้องตะลุย กวดวิชาและพยายามทำให้ดีกว่าปกติจึงพอถึงเกณฑ์คะแนนของโรงเรียน หลินเจียง ถ้าให้เขาสอบอีกครั้ง คงไม่มีโชคสอบเข้าโรงเรียนหลินเจียงได้อีก

ระหว่างนักเรียนทั้งสี่โรงเรียนโอบล้อมด้วยบรรยากาศแปลก ๆ บางอย่าง การแข่งขันระหว่างเด็กห้วกะทือใกล้จะถึงจุดเดือด

นักเรียนนอกของแทย่างสี่เซ็งที่ต้องปะปนอยู่บนเวทีภายใต้ สถานการณ์แบบนี้จึงตื่นตระหนกอยู่บ้าง

ผู้บรรยายเหล่าเยี่ย “ต่อไปเข้าสู่ช่วงการแข่งขันแบบกลุ่ม นั่นก็คือ การแย่งกันตอบเพื่อเก็บคะแนน โรงเรียนที่กดกริ่งก่อนจะได้ตอบคำถาม

ตอบถูกบวกลบคะแนน ตอบผิดหักลบคะแนน หวังว่าก่อนตอบผู้แข่งขันจะคิดให้ตึนะครับ”

การแข่งขันแบบกลุ่มดูสบายๆ เพราะมีเพื่อนร่วมทีม แต่กติกาตอบผิดหักลบคะแนนก็เป็นความท้าทายสำหรับผู้เข้าแข่งขันทุกคน ต่อให้คำนวณคำตอบได้เร็วที่สุด แต่ใครจะกล้ารับประกันว่าคำตอบของตัวเองถูกแน่นอนล่ะ และแค่ล้มเพียงเสี้ยววินาที ก็จะถูกคู่แข่งคว้าโอกาสไปได้

ผนังสีขาวที่อยู่ใกล้เวทีที่สุดถูกเปลี่ยนให้เป็นจอรับภาพสีน้ำเงินขนาดใหญ่

ผู้บรรยายสองคนพูดพร้อมกัน “ผู้แข่งขันทุกคนเตรียมตัวให้ดีดูคำถามข้อแรกได้”

พูดจบ บนจอสีน้ำเงินก็ปรากฏตัวหนังสือสองแถวทันที

คำถามข้อแรก : หากรูปคือจัตุรัสกขนาด 3×3 ที่ไม่สมบูรณ์ต้องมีผลบวกของสามตัวเลขในแนวตั้ง แนวนอน และแนวทแยงมุมเท่ากัน ดังนั้นค่าของ X คือ...

ด้านข้างคำถามมีตารางขนาด 3×3

แถวแนวตั้งตัวแรกว่างเปล่า ตามด้วย 4015 2014 แนวตั้งแถวที่สองเป็น 4017 $X-2003$ และ 9 แนวตั้งแถวที่สามเป็น 2012 11 และ X คำถามข้อแรกคล้ายกับเสียงปืนให้สัญญาณแข่งขันในสนามแข่งทุกคนถือปากกาเริ่มลงมือเขียน

เทียบกับมาตรฐานคำถามในการแข่งขันตามปกติ คำถามข้อนี้เหมือนเป็นอาหารเรียกน้ำย่อย ไม่ถือว่ายากอะไร แต่ต้องใช้เวลาแก้ไขพินิดหน่อย และสิ่งที่ต้องแข่งกันก็คือเวลา

“ตอนนี้บรรยากาศของสนามแข่งขันตึงเครียดมาก เรียกได้ว่าต้องแข่งกับเวลา” ผู้บรรยายเหล่าเย้ยเอ่ย “...คำถามข้อนี้ทดสอบรูปแบบแนวคิด ขอแค่คิดออกก็ไม่ยาก แต่บรรยากาศตึงเครียดแบบนี้ทำให้ผมตื่นเต้นไปด้วยเลย เราจะเห็นได้ว่าตอนนี้ทุกคน...”

ที่เหล่าैयाจะพูดคือทุกคนต่างแข่งกับเวลา ไม่รู้ว่าใครจะกดกริ่งคนแรก

แต่เขาพูดต่อไม่ได้

เพราะบนเวทีมีคนหนึ่งที่ไม่หยิบแม่กระทั่งปากกา

ดังนั้นพอคำพูดมาถึงริมฝีปากก็ต้องเปลี่ยนทันที “เราจะเห็นได้ว่า
เช่าจ้านจากโรงเรียนหลินเจียงที่หก มะ...ไม่ขยับเลย”

ทำไมเขาถึงไม่ขยับล่ะ!

ผู้ชมสังเกตเห็นสถานการณ์นี้แต่แรก บวกกับผู้บรรยายตั้งใจเรียกชื่อ
โดยเฉพาะ จึงมีเสียงฮือฮาทั่วโรงยิม

“เด็กเทพเป็นอะไร”

“ทำไมเด็กเทพไม่แก้โจทย์ล่ะ”

สวีเซิงอยากแก้โจทย์ แต่เขาไม่เข้าใจคำถาม

จัตุรัสกลคือบ้าอะไรเนี่ย!

ตารางพวกนี้หมายความว่าอะไร

แนวคิดในการแก้โจทย์อยู่ตรงไหน

นอกจากนี้ การแข่งขันร่วมยังแตกต่างจากการทำที่บ้านตามปกติ
เพราะสุดท้ายกระดาษหัดจะถูกเก็บ บวกกับผู้ตัดสินจะเดินวนไปมาตรงหน้า
โต๊ะทั้งสี่ตัวไม่หยุด ถ้าเขาละเลงบนกระดาษส่งเดช คงยากที่จะอธิบาย
กับผู้ตัดสิน

เพื่อไม่เพิ่มความยุ่งยากให้เช่าจ้าน วิธีที่ดีที่สุดตอนนี้คือไม่ขยับ แต่
ท่าทางยังต้องสุขุมเยือกเย็น ต้องเหยียดหยามทุกอย่าง ต้องแผ่รัศมีว่า
คำถามข้อนี้ง่ายเกินไป

เวลาคืบขัน เช่าจ้านเลยไม่มีเวลาสนใจเรื่องที่สวีเซิงนั่งนิ่ง เขา นั่ง
ข้างๆสวีเซิง จับปากกาคำนวณตามโจทย์

เช่าจ้านดูเยือกเย็นมากเวลาแก้โจทย์ แถมยังดูเย็นชากว่าปกติ
หลายส่วน เขาหลบตาลง แม้สวมเสื้อผ้าของสวีเซิงอยู่ แต่ก็ยังคงเผยบุคลิก
ตรงกันข้ามออกมา

ตัวนैयाเซิงเป็นคู่แข่งที่แข็งแกร่งจริงๆ ฉายาที่หนึ่งในชั้นปีของอิงหว่า

ไม่ใช่เรื่องคุยโว หนึ่งปีผ่านไป เขายิ่งเก่งกว่าเก่า เขากับเช่าจ่านวางปากกาตามกันตืดๆ ผู้บรรยายเหล่าหยางตื่นตื่นจนควบคุมตัวเองไม่ได้ “ผู้แข่งขันตัวเฒ่าแข็งของอิงหฺวาเว่ยหน้าแล้ว! เขาวางปากกาเพราะหาคำตอบได้แล้วใช่ไหม เขาจะกดกริ่งคนแรกหรือไม่!”

ตึง! เสียงกริ่งดัง

แต่คนที่กดกริ่งกลับไม่ใช่ตัวเฒ่าแข็ง ไม่ใช่ผู้แข่งขันของซงเยี่ย และซิงเจี๋ยน แต่เป็นนักเรียนของหลินเจียงที่หก

คนดูต่างตาลุกวาว บรรยายกาศครึกครื้นอีกครั้ง

“บ้าไปแล้ว เด็กเทพ!”

“เด็กเทพกดกริ่ง!”

“ฉันบอกแล้วว่าเด็กเทพไม่มีปัญหา ถึงเมื่อกี้เขาไม่ได้ขยับปากกา แต่ต้องคำนวณในใจแน่!”

ตัวเฒ่าแข็งฟังเสียงกริ่งอย่างไม่อยากเชื่อ เขาเห็นว่าไม่มีคนสู้ความเร็วของตัวเองได้ แต่คิดไม่ถึงว่ายังซ้ำไปสองวินาที

“เช่าจ่าน” ดึงดูความสนใจของทุกคนไปจนหมด ไม่มีคนสังเกตเห็นว่า “สวีเซิ่ง” วางปากกาเร็วที่สุด หลังจาก “สวีเซิ่ง” วางปากกาแล้วยังมีเวลาเคาะโต๊ะเบาๆ ส่งสัญญาณลับที่ปริศยากันดีแล้วระหว่างเขากับสวีเซิ่งว่าให้กดกริ่ง

สวีเซิ่งก็ลงมือเร็วมาก เขารีบกดกริ่งตรงหน้าทันที

ผู้บรรยายเหล่าเยี่ย “นักเรียนเช่าจ่านของหลินเจียงที่หกกดกริ่งคนแรก เชิญเช่าจ่านตอบคำถามภายในสิบวินาทีครับ”

สวีเซิ่งเอียงหน้าเล็กน้อยก็เห็นตัวเลขที่เช่าจ่านวางเอาไว้บนกระดาษหัดสวีเซิ่ง “4016 ครับ”

โรงยิมเจี๋ยบั้น ผู้ชมไม่รู้คำตอบนี้ถูกต้องหรือไม่ จึงกลั่นหายใจรอผู้ตัดสินให้สัญญาณ

ครูต่อมา ผู้ตัดสินยกป้าย

ผู้บรรยาย “ตอบถูก หลินเจียงที่หก บวกสิบคะแนน!”

คะแนนนำไปก่อน

ลิปคะแนนที่ “เซ่าจ้าน” คว้าไว้ได้ ไม่เพียงแค่เรียกเสียงโห่ร้องจากคนดู แต่ยังทำให้ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกหลายท่านที่อยู่ด้านล่างเวทีเพอร์รอยยิ้ม

ตั้งแต่คำถามแรกปรากฏบนหน้าจอ พญายมก็เอาจมื่อโพล์หลังเดินไปเดินมาอย่างร่อนรน เวลานี้เขาจึงกำหมัด สะบัดไปข้างหน้าแรงๆ พร้อมตะโกน “เยี่ยม! สวยงาม!”

สมแล้วที่เป็นเซ่าจ้าน! สมแล้วที่เป็นความหวังในการคว้าแชมป์ของหลินเจียงที่หก!

แต่เสียงของเขาถูกกลบอย่างรวดเร็วด้วยเสียงดังเป็นระลอกจากคนดูด้านหลัง

ส่วนสวีเซ็งก็มึนงงเพราะชัยชนะที่ได้มาอย่างง่ายดาย ถึงแม้ก่อนเข้าแข่งขันจะเคยได้ยินคำเล่าลือของเซ่าจ้านมานับไม่ถ้วน และรู้ว่าปีที่แล้วเซ่าจ้านบดขยี้อีกฝ่าย แต่พอเจอด้วยตัวเอง เขาถึงเข้าใจคำว่า “บดขยี้” อย่างแท้จริง

สวีเซ็ง “ข้อแรก เราชนะแล้วเหอ”

สีหน้าของเซ่าจ้านไม่เปลี่ยนแปลง “อืม”

สวีเซ็ง “ง่ายขนาดนี้เชียว”

เซ่าจ้านปล่อยปากกาให้ตกลงบนกระดาน “ข้อนี้ไม่ยาก”

เซ่าจ้านพูดว่าไม่ยาก แต่สวีเซ็งยากจะเข้าใจ

สวีเซ็งเห็นพญามารในการแข่งขันครั้งนั้นได้วางๆ ผ่านร่างของ “ตัวเอง”

สวีเซ็งพูดในใจ... จู้ๆ ทำไมเพื่อนร่วมโต๊ะของฉันถึงเก่งขนาดนี้นะ

คะแนนนำของ “เซ่าจ้าน” ทำให้สภาพจิตใจของฝั่งตรงข้ามพังทลายสาเหตุเป็นเพราะหลังจากเริ่มการแข่งขัน ทุกคนก้มหน้าก้มตาแก้โจทย์ แต่ถ้าคุณเจอผู้เข้าแข่งขันที่ไม่ขยับ กระดานหกก็ไม่แตะ แถมยังกดกริ่งได้ก่อนอีก คุณจะโมโหไหม

ไม่ว่าใครก็ต้องเสียศูนย์เช่นกัน

ตัวนยาเซ็งนั่งนิ่งไม่พูดสักคำ

เพื่อนร่วมทีมของเขาตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอกพี่ตัวมัน เฝิงข้อแรกเอง
เมื่อกี้เราก็เห็นกันหมดว่านายวางปากกาคนแรก ข้อต่อไปเราต้องทำได้แน่”

ผู้บรรยาย “เชิญดูคำถามข้อที่สองได้”

เนื้อหาของสไลด์เปลี่ยนหน้า เข้าสู่ข้อที่สอง

คำถามข้อที่สองเป็นคำถามแบบมีตัวเลือก และแนบกราฟของฟังก์ชัน

ส่วี่ซึ่งแสดงความสามารถเหมือนรอบที่แล้วอย่างต่อเนื่อง รोजังหะ
บุกโจมตี

มีชัยชนะของข้อที่แล้วอยู่ ครั้งนี้เขาเลยยิ่งทำทำตามสบายเป็น
ธรรมชาติ ไม่ทำตัวแข็งทื่ออีก ฟิงหลังตามใจชอบพร้อมควงปากกาเล่น

ระหว่างแก้ไขโจทย์ ตัวเขาแข็งเงยหน้าดูทั้งสี่ตัวเลือกอีกครั้ง แต่กลับ
สับสนตาเข้ากับ “เซ้าจ้าน” ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

ส่วี่ซึ่งถึงขนาดส่งยิ้มให้อีกฝ่าย

ตัวเขาแข็งขมับเดินตบ “...”

นี่เขากำลังแหยไคร

“ข้อนี้ยากกว่าข้อที่แล้ว ผมว่าคงใช้เวลาแก้ไขนานกว่าข้อที่แล้ว
นิดหน่อย เอ่อ...นักเรียนเซ้าจ้านของหลินเจียงที่หกยังคงไม่ขยับปากกา”

ผู้บรรยายเหล่านี้อยู่ไม่รู้ว่าจะอธิบายผู้แข่งขันคนนี้อย่างไรแล้ว สุดท้าย
ก็ฟันพุด “เซ้าจ้านไม่เขียนบนกระดาษหัดแม้แต่ตัวเดียวติดต่อกันสองข้อแล้ว
นี่...อาจเป็นเพราะข้อนี้ก็ไม่คุ้มค่าให้เขาขยับปากกาเหมือนกัน”

เหล่านักเรียนที่มาชมการแข่งขันไม่คิดเลยว่าการแข่งขันร่วมสี่โรงเรียน
ครั้งนี้หน้าสนใจยิ่งกว่าปีที่แล้ว

แค่เด็กเทพคนเดียวก็ทำให้ความน่าสนใจเต็มเปี่ยมแล้ว!

ตัวเขาแข็งก้มหน้าลง แก้มขึ้นตอนสุดท้ายของคำถามด้วยความเร็ว
สูงสุด เซ้าจ้านวางปากกาและเคาะโต๊ะอีกครั้ง

ส่วี่ซึ่งที่ควงปากกาเล่นตลอดจึงกดกริ่ง

ตัวเขาแข็ง “...”

ผู้เข้าแข่งขันคนอื่นของอิงหว่า “...”

ผู้เข้าแข่งขันของซงเยี่ยและซิงเจี้ยน “...”

สภาพจิตใจของผู้บรรยายเหล่าหยางจากโรงเรียนสาธิตมัธยมชิงหวาก็เริ่มไม่มั่นคง เขาจึงมอบหน้าที่สำคัญให้เหล่าเยี่ยอีกครั้ง “ข้อที่สองยังคงเป็นผู้แข่งขันของหลินเจียงที่หกตกครึ่งคนแรก เชิญผู้แข่งขันของหลินเจียงที่หกตอบคำถามภายในสิบวินาทีครับ”

หลังตกครึ่ง สวีเซิ่งมองกระดาษหัดของเซ่าจ้าน แต่ไม่เห็นมีตัวเลือกที่ถูกต้องเอาไว้

สวีเซิ่งถาม “คำตอบล่ะ”

เซ่าจ้านกลับไม่ร้อนใจ ชายตามองสวีเซิ่ง พุดด้วยระดับเสียงที่ได้ยินกันแค่สองคน “ยื่นมือมา”

สวีเซิ่ง “?”

เซ่าจ้าน “อยากรู้คำตอบไม่ใช่เหรอ”

สวีเซิ่งไม่เข้าใจ แต่ผู้ตัดสินพูดซ้ำอยู่ด้านหน้า “เชิญผู้แข่งขันของหลินเจียงที่หกตอบคำถามครับ” เขาไม่มีเวลาใครครวญว่าเซ่าจ้านจะทำอะไร จึงยื่นมือไปได้โต๊ะ

อาจเพื่อเพิ่มกลิ่นอายของการแข่งขัน โต๊ะยาวจึงบุด้วยผ้าสำลีสีน้ำตาลแดงที่เอามาจากห้องโถงใหญ่ ผ้าผืนยาวห้อยลงมา การกระทำเล็กๆ น้อยๆ ได้โต๊ะจึงไม่เป็นที่สนใจ

สวีเซิ่งที่ยืนอยู่ก้มหน้าลงไปมองไม่ได้ ดังนั้นความรู้สึกจากการสัมผัสใด ๆ เพียงเล็กน้อยจึงถูกขยายใหญ่อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ผ้าสำลีสีที่ส่ายไหวเบาๆ เสียดสีบนหลังมือจนทำให้เขาจ๊กจ๊กเล็กน้อย

ครู่ต่อมา ฝ่ามือก็สัมผัสถูกความอุ่นร้อน จากนั้นความรู้สึกที่จ๊กจ๊กยิ่งกว่าผ้าเสียดสีก็ลามจากฝ่ามือไปจนถึงปลายนิ้ว ก่อนจะแล่นย้อนกลับสุดท้ายความรู้สึกขยับยิบนั้นก็ราวกับสะกิดที่หัวใจเขา

เซ่าจ้านเขียนตัว “A” ตรงกลางฝ่ามือของเขา

ผู้ตัดสินรอกอยู่ครู่หนึ่ง พอเห็นว่าเวลาผ่านไปครึ่งหนึ่งแล้ว จึงเตือนครั้งสุดท้าย “เชิญผู้แข่งขันของหลินเจียงที่หก...”

“A” สวีเซิ่งเอ่ย “ผมเลือก A ครับ”

“เลือก A ใช่ไหม” ผู้ตัดสินเอ่ย

ตกลงเลือก A ถูกไหม

ถึงแม้สวี่ซึ่งไม่เข้าใจแม้แต่คำถาม แต่กลับไม่สงสัยคำตอบที่เข้าจ้านเขียนตรงกลางฝ่ามือแม่แต่น้อย

ผู้ตัดสินไต่รตรองอยู่ครู่หนึ่งถึงยกป้าย “ยินดีด้วย ตอบถูกต้อง โรงเรียนหลินเจียงที่หกได้เพิ่มอีกสิบคะแนน”

พอผู้ตัดสินพูดจบ พญายมกู่ก็กระโดดพรวดจากที่นั่ง!

“นักเรียนโรงเรียนผมเอง!” พญายมกู่ดีใจสุดขีดและพูดโอ้อวดโดยไม่สนว่าคนที่นั่งข้างๆ เป็นคุณครูจากโรงเรียนไหน “นี่นักเรียนเข้าจ้านของผม เขาเก่งแบบนี้มาตลอดแหละ เฮ้อ นักเรียนหลินเจียงที่หกเยี่ยมยอดจริงๆ

“พวกคุณจำได้ไหม น่าจะจำได้นะ ปีที่แล้วเข้าจ้านก็เป็นแชมป์!”

ผู้บริหารของโรงเรียนสาธิตมัธยมอิงหฺวาที่ถูกพญายมกู่จับมาฟังคำโอ้อวดทำสีหน้าเขี้ยวคล้ำ “...”

ตอนการแข่งขันแบบกลุ่ม เข้าจ้านทำได้ยอดเยี่ยมจนเหมือนโกง

คำถามสิบข้อ เขาก็เหมาคะแนนไปแล้วครึ่งหนึ่ง

จนกระทั่งคำถามข้อที่หก ถึงปล่อยให้คนของอิงหฺวาได้โอกาสตัวนยาแข่งกดกริ่งเร็วกว่าหนึ่งวินาที แยกไปได้สิบคะแนน

ต่อมาชิงเจี้ยน ชงเยี่ย ก็คว้าโอกาสไว้ ได้โรงเรียนละสิบคะแนน

การแข่งขันแบบกลุ่มใช้เวลาทั้งหมดหนึ่งชั่วโมงครึ่ง สุดท้ายก็จบที่หลินเจียงได้ห้าสิบคะแนน อิงหฺวาสามสิบคะแนน ชงเยี่ยสิบคะแนน และชิงเจี้ยนสิบคะแนน

ในฐานะที่สวี่ซึ่งเป็นคนกดกริ่ง เขาจำไม่ค่อยได้ว่าหลินเจียงได้กี่คะแนน เพราะพอเข้าจ้านเคาะโต๊ะ เขาก็กดกริ่งทันที

เขาจำได้แค่ตอนหลังเข้าจ้านไม่เขียนคำตอบบนกระดานแล้ว แต่มาเขียนที่ฝ่ามือของเขาแทน

โรงยิมโล่งกว้าง ดูโอ้อาโอโถง

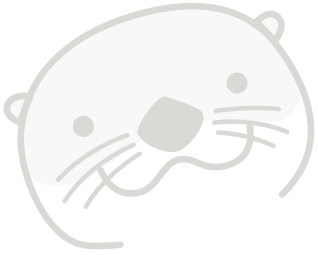
กลุ่มคนเบียดเสียด อุณหภูมิสูงของฤดูร้อนทำให้มีไอร้อนลอยมาอย่างต่อเนื่อง

แอบรักคู่ปรับสลับร่าง 2

ปลายนิ้วอุ่นร้อนของเด็กหนุ่มคล้ายกับเปลวไฟ

ภายใต้การจับจ้องของผู้คนมากมาย ท่ามกลางเสียงจ้อเจตต่างๆ นานา
การกระทำเล็กๆ น้อยๆ ที่ปกปิดไว้ใต้ผ้าล่ำลีเป็นความลับของพวกเขา
เพียงสองคน

กดลองอ่าน

บทที่ 63

“การแข่งขันแบบกลุ่ม โรงเรียนที่ชนะคือโรงเรียนมัธยม หลินเจียงที่หก คำที่หนึ่งมาด้วยคะแนนห้าสิบคะแนน!

“ทางโรงอาหารจัดเตรียมอาหารกลางวันสำหรับทุกคนไว้แล้ว เราไปพักผ่อนสักครู่ การแข่งขันแบบเดี่ยวช่วงครึ่งหลังจะเริ่มแข่งขัน เวลาบ่ายโมงครึ่งครับ”

หลังจากผู้บรรยายประกาศตารางการแข่งขันช่วงบ่ายเสร็จก็เริ่ม จัดกลุ่มให้คนดูออกจากสนามแข่งขัน

พวกนักเรียนที่อยู่ชั้นหนึ่งออกไปก่อน ตามด้วยคนดูบนชั้นสอง ที่ค่อยๆ เคลื่อนย้ายกันอย่างเชื่องช้า

ผู้เข้าแข่งขันเปิดผ้ามานสีแดงเดินออกจากทางที่จัดไว้ให้โดยเฉพาะ โดยมีผู้เข้าแข่งขันของอิงหว่าเดินนำ

“พี่ตัวน ไปเถอะ เรายังมีครึ่งหลังอีกน้า” ผู้เข้าแข่งขันของอิงหว่า ตบป่าของหัวหน้าทีม “พลาดครั้งแรกก็ไม่ใช่ไรหรอก ฝ่ายตรงข้ามบังเอิญ ตอบได้มากกว่าเราแค่สองข้อเอง เราต้องหนักแน่นเอาไว้”

ถึงแม้ตัวนเย่าเซ็งแย่งมาได้สามสิบคะแนน แต่สีหน้ายังคงไม่ดีนัก และเป็นไปไม่ได้ที่จะดีด้วย เขาทุ่มเทมาหนึ่งปี ที่มาครั้งนี้ก็เพราะอยากชิง ที่หนึ่ง กลับคิดไม่ถึงว่าคู่แข่งจะเก่งขึ้น ถึงแม้ตอบคำถามถูกมากกว่าเขา สองข้อ แต่อีกฝ่ายใช้ความสามารถของตัวเองคนเดียวคว้าคะแนนได้ครึ่งหนึ่ง

จากคำถามทั้งหมดสืบข้อ

ส่วนคำถามสามข้อของอิงหฺวา ตัวนยาเซิ่งทำได้แค่สองข้อ มีหนึ่งข้อที่เพื่อนร่วมทีมของเขาตกใจ

ที่ยิ่งทำให้เขาหมดความมั่นใจคือเข้าจ้านไม่ได้และกระดาศหุดเลย!

ตัวนยาเซิ่งรู้ว่าความสามารถในการคำนวณของตัวเองอยู่ระดับสูงสุดของอิงหฺวา และไม่ใช่ว่าคำถามส่วนใหญ่เขาคำนวณในใจไม่ได้ แต่คำถามของการแข่งขันต้องคำนวณเยอะ ให้คำนวณในใจคงแทบไม่มีทางสำเร็จ

เข้าจ้านเก่งขนาดนี้เซียว

ความแข็งแกร่งของคู่แข่งทำให้ตัวนยาเซิ่งหวาดกลัว!

เขาเก่งขนาดนี้แล้วจริง ๆ เหนอ!

สวีเซิ่งไม่รู้เรื่องพวกนี้เลย เขาไม่รู้ว่่าตอนที่เปลือกนอกของตัวเองเป็นเข้าจ้านทำทำควงปากกาเล่นอย่างสบายใจระหว่างการแข่งขันทำเอาทุกคนตื่นตะลึง ผังความหวาดหวั่นลงในใจของพวกเขา

ก่อนไป ตัวนยาเซิ่งมองสวีเซิ่ง “นายคอยดู ฉันไม่แพ้ให้นายในการแข่งขันแบบเดี่ยวหรอก”

สวีเซิ่งไม่ยอมแม้แต่น้อย ดวงตาหรีโคง “ได้เลย ฉันจะคอยดู”

อวดเก่งเสริจ สวีเซิ่งถึงรู้สึกหิว เขาฝืนประคองการแข่งขันแบบกลุ่มให้ผ่านไปได้แล้ว การแข่งขันแบบเดี่ยวถึงสำคัญที่สุด แต่เขาและเข้าจ้านยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร “ไปกินข้าวด้วยกันไหม”

เข้าจ้านเพิ่งตอบ “อืม” พยายามกั้ที่ระงับความตืออกดีใจไว้ไม่อยู่ก็เดินมาจากอฒจันทร “ยอดเยี่ยม! เข้าจ้าน เธอทำได้ดีมาก ทำแบบนี้ต่อไปนะ ครูรู้้อยู่แล้วว่าแชมป์ปีนี้ยังต้องเป็นของเธาแน่นอน!”

สวีเซิ่ง “...”

พยายามกั้พูดต่ออย่างชอบใจ “ทำใจให้สบาย กินข้าวเสริจก็พักสักหน่อย ตอนบ่ายครูจะดูเธอแสดงความสามารถ”

ครูอย่าเพิ่งรีบดีใจไป ตอนบ่ายผมอาจจะตายก็ได้ สวีเซิ่งคิดในใจ

“ตอนบ่ายจะทำยังไง” ตอนออกจากสถานที่แข่งขัน ในจังหวะที่พยายามกั้ไม่สนใจ สวีเซิ่งก็อดถามไม่ได้ “แล้วที่นาย...”

สวีเซิ่งพูดแล้วหยุดครู่หนึ่ง กระแอมแล้วพูดต่อ “นายเขียนคำตอบบนมือของฉันทำไม”

เซ่าจ้านไม่ตอบ เด็กหนุ่มเดินตามหลังสวีเซิ่ง แผ่วรังสีเย็นเยียบทั้งตัว แต่สายตาตอนที่มองสวีเซิ่งกลับไม่ได้เป็นแบบนั้น “นายคิดว่าไงล่ะ”

สวีเซิ่งพูดไม่ออก

เขาคงพูดไม่ได้ว่าฉันคิดว่านายกำลังลวนลามฉัน

ช่วงนี้สวีเซิ่งควบคุมตัวเองไม่ได้ หรือบางทีอาจนานมาแล้วที่ความคิดของเขามักมีแต่เซ่าจ้านอย่างห้ามไม่อยู่ ถึงขนาดเริ่มคิดว่าตัวเองอาจเผยความคิดพวกนี้โดยไม่รู้ตัว

ผ่านไปครู่ใหญ่ เซ่าจ้านจึงเอ่ย “ประหยัดเวลาดี”

ประหยัดเวลาเขียนชิตสองชิตนะหรือ

คำพูดเหลวไหลแบบนี้ไม่รู้ว่ามีคนเชื่อหรือเปล่า กระทั่งเซ่าจ้านเองยังไม่เชื่อ เขาอยากใกล้ชิตอีกฝ่าย และถึงขนาดอยากใกล้ชิตขึ้นอีกหน่อย

สวีเซิ่งเองก็ไม่เชื่อ แต่ไม่รอให้เขาคิดต่อ ใบหน้าหนึ่งก็ยื่นเข้ามา “แจ๊งซ่าว...”

ตอนออกไปตามทางออก นักเรียนห้องเจ็ดที่เดิมที่ควรออกจากสถานที่แข่งขันแล้วพากันมารอที่หน้าประตูหลังโดยมีโหวจวินเป็นคนนำพอเห็นพวกเขา หลายคนก็ล้อมเข้ามา

โหวจวิน “แจ๊งซ่าว วันนี้ฝีมือทำกับข้าวของคุณป่าที่โรงอาหารพัฒนาขึ้นชัดเจนจนฉันสงสัยว่าโรงเรียนเราเปลี่ยนแม่ครัวหรือเปล่า ถ้ารักษามาตรฐานนี้ไว้ได้ ร้านอาหารนอกโรงเรียนคงเจ๊งไปนานแล้ว”

สวีเซิ่งแปลกใจ “ทำไมพวกนายอยู่ที่นี่”

ถานข่าย “รอกินข้าวด้วยกันกับพวกนายไง เมื่อกี้ตอนอยู่บนเวทีพี่จ้านทะเล่เปิดจริง ๆ กตกริ่งที่ฉันนี่ชนลูกซูไปหมด”

สวีเซิ่ง “ชมเกินไปแล้ว ๆ”

ในฐานะหัวหน้าห้อง โหวจวินไม่ได้สะเพร่าเหมือนคนอื่น เขาจัดเตรียมทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว “ฉันให้จ้อเฉียงล่องหน้าไปแย่งห้องไก่ที่โรงอาหารให้พวกนายสองคนแล้ว เขาวิ่งเร็ว พอเราไปถึงจะได้กินได้เลย

ที่ตัวเองก็บารุงหน่อย ถึงไม่มีผลงานแต่ก็ต้องลำบาก คুমสถานการณ์ได้ไม่เลวเลย”

เซ้าจ้านที่คอยตอบคำถามตลอด “...”

มาตรฐานของโรงอาหารสูงขึ้นไม่น้อย สาเหตุคงเป็นเพราะวันนี้มีนักเรียนของอีกสามโรงเรียนมากินข้าวด้วย ในที่สุดซูบกระดูกหมูก็ไม่ใช่หมูลับ แต่มีซีโคโนวูซึนโต ๆ!

นักเรียนหลินเจียงที่ทักดีใจมากโดยเฉพาะหยวนจื่อเจียง ตอนพวกเขาไปถึง หยวนจื่อเจียงก็กินแล้ว “วันนี้ฉันกินข้าวได้รวดเดียวสองสามเลย”

แต่สวีเซิงไม่ได้มีความสุขอย่างพวกเขา ต่อให้อาหารอร่อยแค่ไหน พอเข้าปากก็เหมือนกับเคี้ยวเทียนไข

เขากับเซ้าจ้านต่างรู้ดีว่าจุดสำคัญของจริงในการแข่งขันร่วมคือการแข่งขันแบบเดี่ยวที่กำลังจะมีขึ้น

“กินแค่นี้หรือ” เซ้าจ้านถาม

สวีเซิง “พอคิดถึงการแข่งขันก็ไม่อยากกินแล้ว”

ถึงจะหิวแต่กินไม่ลงจริงๆ

“อย่าคิดมากเลย”

เซ้าจ้านเองก็กังวล แต่การแข่งขันแบบเดี่ยวคงต้องแล้วแต่ฟ้าลิขิต ไม่ว่าคิดอย่างไรก็ไม่มีวิธี

เขาพูดอีก “สอบได้รองโหล่มาแล้ว จะมีอะไรเป็นไปไม่ได้บ้างล่ะ”

สวีเซิง “...”

เขารู้สึกว่าคำพูดนี้มีเหตุผล

หลังมือกลางวันมีเวลาพักผ่อนหนึ่งชั่วโมง

บ่ายโมงตรง คนดูทยอยเข้าสถานที่แข่งขัน การแข่งขันแบบเดี่ยวช่วงครึ่งหลังกำลังจะเริ่มขึ้น

“ขอให้นักเรียนทุกคนกลับประจำที่นั่งของตัวเอง รักษาความสงบ และรอคอยการแข่งขันต่อไป” โรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกชนะการแข่งขัน

แบบกลุ่ม ผู้บรรยายเหล่าเยี่ยดีใจหน้าตาชื่นบาน น้ำเสียงตอนบรรยาย จึงสูงขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ “กติกากการแข่งขันแบบเดี๋ยวมี่ดั่งนี้ครับ เวลาการแข่งขันหนึ่งร้อยยี่สิบนาที ตอบคำถามให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด ผู้แข่งขันที่ได้รับคะแนนสูงสุดเป็นผู้ชนะ

“ผู้เข้าแข่งขันห้ามนำสิ่งของที่ไม่เกี่ยวข้องติดตัวมาด้วย ห้ามกระซิบ กระซิบ ห้ามโกง...”

ผู้บรรยายอ่านกติกาเสร็จก็พูดอีก “ผู้ตัดสินจะจับตาการเคลื่อนไหวของผู้แข่งขันทุกคนอย่างใกล้ชิด ไม่ต้องตั้งความหวังอะไรทั้งนั้น”

ก่อนลี้เซ็งเข้าสถานที่แข่งขัน คนดูก็เริ่มคึกคักแล้ว

ชัยชนะช่วงครึ่งแรกทำให้นักเรียนทุกคนของโรงเรียนมัธยมหลินเจียง ที่หกร่วมกันเชียร์อย่างฮึกเหิม

“เด็กเทพ! เด็กเทพ!”

“เด็กเทพเป็นแชมป์คู่!!!”

“แชมป์การแข่งขันเดี่ยว!!!”

“...”

เสียงตะโกนดังสะเทือนเลื่อนลั่น

หลังจากนักเรียนชิงหวาพ่ายแพ้ในครั้งแรกก็ฝากความหวังทั้งหมดไว้กับการแข่งขันครั้งหลัง พอได้รับแรงกระตุ้นจากนักเรียนหลินเจียงที่หก จึงตะโกนขึ้นมาบ้าง “พี่ตัวน! พี่ตัวน! ไม่มีใครเอาชนะได้!”

“ซงเยี่ยสู้ๆ!”

“ชิงเจี้ยนเก่งที่สุด!”

คล้ายกับนักเรียนทั้งสี่โรงเรียนกำลังแข่งกันว่าเสียงใครดังกว่า บรรยากาศของครึ่งหลังจึงคึกคักกว่าช่วงครึ่งแรก อากาศในโรงยิมราวกับเก็บซ่อนวัตถุไวไฟขนาดเล็กจำนวนนับไม่ถ้วนเอาไว้ เพียงเสียงดังนิดหน่อย ก็พร้อมปะทุ

“ลูกพี่อยู่ด้วย ทำเอาฉันรู้สึกแปลกๆ เหมือนไม่ใช่เรื่องจริงเลย แต่ทำไมเด็กเทพไม่มองเราเลยล่ะ”

“เด็กเทพไม่แสดงสีหน้าอะไรเลย”

มีนักเรียนสังเกตเห็นว่า “เซ่าจ้าน” ดูผิดปกติ โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับการแข่งขันรอบที่แล้ว

เพียงไม่นานก็มีเพื่อนนักเรียนช่วยอธิบาย “พวกเธอจะเข้าใจอะไรอย่างเด็กเทพเรียกว่าสุ่ม เขาสงบจิตใจอยู่”

แต่ตอนนี้สวีเซิ่งไม่สงบเลยสักนิด

เขาหวาดหวั่นไปหมดแล้ว

บนเวทีจัดที่นั่งเดี่ยว เนื่องจากปีที่แล้วเซ่าจ้านเป็นแชมป์ เลขที่นั่งจึงเป็นหมายเลขหนึ่งโดยปริยาย

ตัวนยาเซิ่งนั่งอยู่ด้านขวาของ “เซ่าจ้าน” ส่วน “สวีเซิ่ง” ผู้เข้าแข่งขันคนใหม่ของปีใหม่ที่อ้างว่าตัวเองมีพรสวรรค์ในการแข่งขันนิตหน้อยนั่งอยู่ตรงที่นั่งสุดท้าย

ที่นั่งของทั้งสองเอียงเป็นมุมทแยง ตรงกลางคั่นด้วยผู้แข่งขันยี่สิบกว่าคน

ระยะห่างนี้ทำให้สวีเซิ่งหมดหวัง ต่อให้อยากขยับมือขยับเท้าบอกใบ้ก็ทำไม่ได้

แต่ดูจากที่นั่งทำให้เห็นว่าผู้เข้าแข่งขันของอิงหฺวาเก่งจริง ๆ นอกจากเซ่าจ้านและนักเรียนสองสามคนของโรงเรียนมัธยมในเครือของเขี่ยกับโรงเรียนมัธยมชิงเจี้ยนบนที่นั่งหมายเลขหนึ่งถึงสิบ ที่เหลือก็เป็นชุดนักเรียนสีแดงดำทั้งหมด

สวีเซิ่งหมดอารมณ์เสแสร้งเหมือนช่วงครั้งแรก

เวลาผ่านไปแต่ละนาทีแต่ละวินาที

ผู้บรรยายทั้งสองคนกำลังบรรยายสถานการณ์การแข่งขันในตอนเช้าและคาดการณ์การแข่งขันแบบเดี่ยว “การแข่งขันแบบกลุ่มเมื่อเช้าเรียกได้ว่ามีลีลันมาก นักเรียนจากสี่โรงเรียนแสดงความสามารถกันอย่างโดดเด่น สุดท้ายหลินเจียงได้เปรียบที่มีคะแนนนำอยู่ยี่สิบคะแนน แต่อิงหฺวาคว้าคะแนนจากคำถามข้อสุดท้ายไว้ได้ สองฝ่ายแข่งขันกันอย่างดุเดือด สุดท้ายแล้วแชมป์ในช่วงครึ่งหลังจะตกไปอยู่ในมือของโรงเรียนไหน ยังไม่ถึงวินาทีสุดท้าย เราก็กไม่มีทางรู้ เรามารอคอยการแข่งขันแบบเดี่ยวไปด้วยกันนะครับ

“นักเรียนเข้าจำนำตรงหมายเลขหนึ่งดูเหมือนเตรียมพร้อมมาอย่างดี
ผู้เข้าแข่งขันด้านเย่าเชิงตรงหมายเลขสองเองก็ดูมั่นใจทีเดียว”

ตอนที่เวลาเดินมาถึงป้ายโมงครึ่ง ผู้บรรยายทั้งสองก็พูดพร้อมกัน
“การแข่งขันแบบเดี่ยวในช่วงครึ่งหลัง เริ่มต้นอย่างเป็นทางการ!”

“ผู้ตัดสินแจกกระดาษข้อสอบและกระดาษคำตอบได้”

มีคำถามเพียงห้าข้อ แต่เหลือพื้นที่สำหรับตอบคำถามเยอะจนน่ากลัว
ตัวหนังสือแถวแรกในหน้าแรกของข้อสอบเขียนไว้ว่า...

กระดาษข้อสอบเฉพาะการแข่งขันร่วมสี่โรงเรียนครั้งที่สิบห้า

เวลาสอบ 120 นาที คะแนนรวม 100 คะแนน

ผู้ออกข้อสอบ : หยางฉงกวง (อิงหฺวา) กู่หฺวา (หลินเจียง) หลีหย่ง
(ซงเยี่ย) เจิ้งเฟิง (ซิงเจี้ยน)

คำถามข้อที่ 1 : จงหาค่าทั้งหมดของลำดับที่ประกอบด้วยจำนวนคี่
เต็มบวกที่แตกต่างกันของ $\{a,b,c\}$ ที่ทำให้ $a^2 + b^2 + c^2 = 2019$

สวีเซิ่ง “...”

สวีเซิ่งสีหน้ามึนงง สมองยุ่งเหยิงวุ่นวาย สุดท้ายก็ระเบิดดังเปรี้ยง!

จุดสำคัญอยู่ตรงไหน

จำนวนคี่เต็มบวกที่แตกต่างกันคืออะไร

คนออกข้อสอบมีเจตนาอะไร

หรือว่าคำถามที่ตัวอักษรยิ่งน้อยจะยิ่งยากอย่างที่เขาวางกัน

พอเข้าจำนำหยิบข้อสอบ เขาก็ถอนใจ เพราะรู้ว่าไม่ว่าสวีเซิ่งจะพยายาม
อย่างไรก็คงคิดไม่ออก

ไม่ว่าคิดอย่างไร การใช้ร่างของสวีเซิ่งตอบคำถามก็ไม่มีเหตุผล
แต่ครั้งนี้เกี่ยวข้องกับเกียรติยศของโรงเรียน เข้าจำนำล้มเลครุ่นหนึ่ง แล้วเริ่ม
กัมหน้าเขียนข้อสอบของสวีเซิ่ง

ผู้บรรยายเหล่าเยี่ย “ได้ยินว่าข้อสอบการแข่งขันร่วมปีนี้ยากกว่าปี
ที่แล้ว เพราะหัวหน้าระดับชั้นปีของทั้งสี่โรงเรียนเป็นผู้ออกคำถาม ดูท่าจะยาก

จริงๆ นะครับ นักเรียนเช่าจ้านของหลินเจียงที่หกถึงกับทำหน้าเคร่งเครียด... นักเรียนตัวนยาเซิ่งเริ่มแก้โจทย์แล้ว เรามาส่งกำลังใจให้ผู้แข่งขันบนเวทีกันเถิด... ดีกว่า ไม่ว่าจะผลเป็นยังไง พวกเขาเก่งที่สุด!”

แฟนคลับคนหนึ่งของเช่าจ้านตะโกนอย่างอดไม่อยู่ “เด็กเทพสู้ๆ!”

สวีเซิ่งจำใจเขียนชื่อของเช่าจ้านลงไปตรงช่องชื่อ แล้วเขียนคำว่า “ตอบ” ลงไปได้คำถามข้อที่หนึ่ง ตามด้วยเครื่องหมายจุดคู่...

เขียนเสร็จปากกาก็หยุดนิ่ง สวีเซิ่งปลดกระดุมเสื้อให้หายใจสะดวก อากาศในโรงยิมเบาบางขนาดนั้นเซียวหรือ

ผู้บรรยาย “นักเรียนเช่าจ้านเริ่มตอบคำถามแล้ว! ตอนนี้อยู่เวลาผ่านไปสิบนาทีแล้ว ผู้เข้าแข่งขันทุกคนระวังเรื่องเวลาด้วยนะครับ”

สวีเซิ่งอดทนกับคำถามข้อแรกอยู่สิบนาที สุดท้ายก็เขียนขั้นตอนส่งเดชลงไปสองสามขั้นตอน แล้วทั้งคำถามข้อนี้ไป

บางที่เขาอาจทำข้อต่อไปได้

สวีเซิ่งโอบกอดความคิดที่ไม่สอดคล้องกับความจริงไปดูคำถามข้อที่สอง

คำถามข้อที่ 2 : กำหนด $\{a_n\}$ และ $\{b_n\}$ คือสองลำดับเลขคณิต ถ้า $C_n = \max \{b_1 - a_1 n, b_2 - a_2 n, \dots, b_n - a_n n\}$ ($n = 1, 2, 3, \dots$) ซึ่งในจำนวนนั้น $\max \{x_1, x_2, \dots, x_s\}$ แสดงว่า $x_1, x_2 \dots$

เขารู้ความหมายของลำดับเลขคณิต เช่าจ้านเคยตีหัวให้เขา แต่คำถามนี้แตกต่างกับในหนังสือเรียนอย่างสิ้นเชิง

สวีเซิ่งมองจนตาลาย

ทำยังไงดี ดูข้อต่อไปอีกเหวอ

เขาเขียนไม่ออก แต่จะถือปากกาโดยไม่ขยับไม่ได้ สวีเซิ่งไม่รู้ว่าเขียนอะไร เลยได้แต่เขียนลำดับเลขคณิตที่เช่าจ้านเคยอธิบายให้ฟังลงไป

เขียนมั่วซั่วไปได้ครึ่งหนึ่ง เขาก็เริ่มครุ่นคิดถึงวิธีหนึ่งขึ้นมาได้ นั่นคือลงจากเวทีก่อน

ถ้าข้อสอบที่เขาตอบให้เข้าจ้านถูกประกาศต่อหน้าทุกคน ไม่สู้ให้ “เข้าจ้าน” ถอนตัวดีกว่า พญามารที่มีความสามารถเหนือทุกคนในการแข่งขันร่วมปีที่แล้วเกิดรู้สึกว่าการแข่งขันปีนี้น่าเบื่อ หลังจากได้แชมป์การแข่งขันแบบกลุ่มก็ยิ่งรู้สึกว่าการแข่งขันครั้งนี้ไร้รสชาติ อธิบายแบบนี้ก็สมเหตุสมผลดี

แม้แต่บทพูด สวีเซ็งยังช่วยเข้าจ้านคิดอย่างดีแล้ว “โลกใบใหม่เป็นของพวกเขา ผมเมื่อการแข่งขันที่น่าเบื่อ ไม่น่ากังวลและไร้คู่แข่งแบบนี้ ผมเลยอยากมอบโอกาสให้กับคนอื่น”

สวีเซ็งรวบรวมความกล้ามองไปทางด้านล่างเวที แล้วสบตากับพญามงกุฎที่ดูคาดหวังพอดี พญามงกุฎชูหมัดส่งกำลังใจให้... สวีเซ็ง นะ ไ้อ้หนู! สวีเซ็ง “...”

ถ้าเขาพูดแบบนี้จริง วินาทีต่อมาพญามงกุฎคงถูกส่งเข้าห้องฉุกเฉินแน่ เวลานี้ผู้บรรยายเอ่ย “ตัวนยาเซ็ง ผู้เข้าแข่งขันของอิงหฺวาเปลี่ยนหน้าแล้ว! เขาเปลี่ยนหน้าแล้ว!”

พอตัวนยาเซ็งได้กระดาษข้อสอบ เขาก็เริ่มตอบคำถามอย่างรวดเร็ว การแข่งขันครั้งนี้ไม่ได้กำหนดว่าคนที่ส่งกระดาษข้อสอบเร็วที่สุดคือผู้ชนะ แต่ความทรงจำแสนเจ็บปวดเมื่อปีที่แล้วที่เข้าจ้านส่งก่อนเขาทำหน้าที่ทำให้ความมุ่งมั่นในการแข่งขันของเขาลুকโหม

ปีนี้เขาไม่เพียงต้องได้คะแนนสูงสุด แต่ต้องทำได้เร็วที่สุดด้วย!

ปีนี้เป็นสงครามการแก้แค้นของเขา ตัวนยาเซ็ง

เขาต้องทำให้เข้าจ้านเห็นว่าใครเป็นที่หนึ่งของการแข่งขันร่วม!

ผู้เข้าแข่งขันข้างๆ คล้ายกับมีความมุ่งมั่นลुकโชนจนใหม่ลามมาถึงตัวคนไร้ความสามารถอย่างสวีเซ็ง “...”

สวีเซ็งอยากหันไปมองเข้าจ้านว่าตอนนี้อีกฝ่ายกำลังทำอะไร ตอบคำถามหรือยัง

ที่จริงเข้าจ้านพลิกหน้าข้อสอบเร็วกว่าตัวนยาเซ็ง เพียงแต่เขาอยู่ในร่างของสวีเซ็ง จึงไม่มีคนสนใจเขา

ผู้บรรยายเหล่าเหย้าเข้าใจเด็กเกรงที่มีชื่อเสียงโด่งดังของหลินเจียงที่หก

คนนี้อายกลัวซึ่ง ถึงแม่ได้ยืนว่าครั้งนี้ “สวีเซ็ง” เข้าร่วมการแข่งขันเพราะอยากกลับตัว แต่ประวัติเสียของเขามีมากเกินไป เหล่าเหยียจึงไม่ให้ความสนใจผู้แข่งขันที่ไม่สามารถคว่ำรางวัลได้

ในโรงยิมไม่มีนาฬิกา ต้องให้ผู้บรรยายแจ้งเตือนเป็นระยะ

“เวลาผ่านไปเกินครึ่งแล้ว ผู้เข้าแข่งขันทุกคนจัดสรรเวลาให้เหมาะสมด้วยนะครับ”

“...”

“การแข่งขันแบบเดียวเข้าสู่ช่วงนับเวลาถอยหลัง เหลือเวลาอีสิบนาทีสุดท้าย”

ฝ่ามือของสวีเซ็งขึ้นเหนือ

ยิ่งเวลาขยับเข้าใกล้ เขายิ่งนั่งไม่ติด

เวรเอ๊ย ไม่เข้าใจ ข้อไหนก็ไม่เข้าใจทั้งนั้น!

ถ้าไม่ใช่เพราะสภาพจิตใจดี คนอื่นที่มานั่งตรงนี้คงหมดความมั่นใจไปนานแล้ว

“การแข่งขันแบบเดียวเข้าสู่ช่วงสิบนาทีสุดท้าย ผู้เข้าแข่งขันทุกคนโปรดระวัง สิบนาทีสุดท้าย!”

ถึงแม้เจ้าจ้านกำลังตอบคำถาม แต่การตอบโดยใช้สถานะของ “สวีเซ็ง” เป็นความคิดที่เลวร้ายที่สุด

เหลือเวลาในการแข่งขันเพียงสิบนาทีสุดท้าย

จบแล้ว

สวีเซ็งหลับตา เกิดความคิดอย่างหนึ่งพร้อมกับเจ้าจ้านที่นั่งอยู่แถวหลังสุด... *ฟ้าผ่าฉันเลยเถอะ*

ความคิดเพิ่งแล่นผ่านสมองของทั้งสอง ครู่ต่อมา เสียงฟ้าร้องก็ดังแว่วจากขอบฟ้าไกล!

ครึ่นนน!

สวีเซ็งและเจ้าจ้านลืมนตาจับปล้น

สวีเซ็งกำปากกาแน่นขึ้น ด้ามปากกาหมึกซึมสีดำแทบสนิทกับนิ้ว

เป็นอย่างที่เขาคิดใช่ไหม

ราวกับยืนยันการคาดเดานี้ เสียงฟ้าร้องจึงเขยิบเข้ามาใกล้ สุดท้ายก็มาอยู่เหนือโรงยิม เสียงฟ้าผ่าดังหนักแน่นเหนือหัวทั้งสอง สะท้อนก้องในพื้นที่โรงยิมดังเปรี้ยง!

หลังจากผ่านความรู้สึกเหมือนไร่น้ำหนักชั่วคราว กระดาษข้อสอบตรงหน้าสวีเซ็งก็เปลี่ยนไป

ลายมือยุ่งเหยิงคล้ายกับเขา แต่เขาไม่ได้เขียนข้อสอบจนเต็มขนาดนี้ ข้อสอบที่มีเขาทับไว้หยุดอยู่ที่คำถามสุดท้ายของข้อสุดท้าย เพียงยังไม่ได้อธิบายขั้นตอนท้ายสุดเท่านั้น

สวีเซ็งละสายตาออกจากกระดาษข้อสอบเหมือนนึกขึ้นได้ เขาเห็นมือของตัวเอง พอก้มหน้าลงก็เห็นเสื้อยืดสีดำชายเสื้อหลวมกว้าง แล้วเงยหน้าขึ้นมองผ่านผู้แข่งขันหลายคนจนเห็นเสาจำนวนหนึ่งที่หนึ่ง

เสาจำนวนหนึ่งตัวตรงหันหลังให้เขา มองจากมุมนี้เห็นได้เพียงมือที่จับปากกาและข้อมือของเด็กหนุ่มครั้งเดียวเท่านั้น

ผู้บรรยายเตือนเป็นครั้งสุดท้าย “ระวังด้วย เหลือเวลาแค่สิบนาที”
กลับร่างแล้ว

เสาจำนวนถอนหายใจ ตั้งสติดูข้อสอบที่อยู่ใต้มือ “...”

ตอบได้...สะเปะสะปะไปหมด

ดูจากกระดาษคำตอบก็มองออกว่าสวีเซ็งไม่รู้จะเขียนอะไร ถึงเริ่มเขียนแนวคิดเท่าที่จำได้ เพียงแต่เขาจำแนวคิดของลำดับเลขคณิตผิด

พอถึงด้านหลังก็ไม่มีเรื่องที่เขาเข้าใจ เขาเริ่มเขียนมั่ว ถึงขนาดเขียน “ช่วยด้วย” ซ้ำๆ คำถามใหญ่ข้อสุดท้ายพร้อมวาดภาพเด็กคุกเข่าประนมมือร้องไห้หน้าตานอง

เสาจำนวนเห็นก็ซ้ำ

เขานึกว่าตัวเองจะร้อนใจ แต่กลับดูภาพดูเคล้ที่สวีเซ็งวาดอีกสักพัก

¹ ดูเดิลอาร์ต (Doodle Art) หรือการวาดดูเดิล (Doodling) หมายถึง การวาดรูปขยุกขยิกแบบลากๆ หรือวาดรูปเรื่อยเปื่อยไปตามอารมณ์ โดยไม่ได้มีจุดประสงค์แน่ชัดว่าจะวาดรูปอะไร

แอบรักคู่ปรับลับร่าง 2

คำถามพวกนี้ยากเกินกว่าที่สวีเซิ่งทำได้ แต่เขาจำนนมองทีเดียว ก็ดูออก อย่างเช่นคำถามข้อที่สาม เนื่องจากตัวเลขลำดับสุดท้ายของ จำนวนยกกำลังสองมีรูปแบบคือ 1, 5, 9 ดังนั้นตัวเลขลำดับสุดท้ายของ a_2, b_2, c_2 ถ้าไม่ใช่ 5, 5, 9 ก็ต้องเป็น 1, 9, 9 ซึ่งบางทีสวีเซิ่งคิด จนหัวแตกก็อาจจะคิดไม่ออก

สวีเซิ่งใช้พื้นที่ในการตอบคำถามไม่เยอะ ใต้คำถามแต่ละข้อจึงมีพื้นที่ว่างอีกมาก

ถึงอย่างไรคนอื่นก็อ่านไม่ออกว่าสวีเซิ่งเขียนอะไร เขาจำนนจึงขีดฆ่า แล้วระดมความคิด เริ่มเขียนคำตอบแข่งกับเวลา

เวลาสิบนาทีกระชั้นชิดจริง ๆ

ตามหลักแล้วไม่มีทางตอบเสร็จได้เลย

แต่ตอนอยู่ในร่างสวีเซิ่ง เขาเขียนคำตอบทั้งหมดไปแล้วรอบหนึ่ง เขาก็ยังจำคำตอบได้ ขอเพียงเร่งมือหน่อย จะเขียนให้เสร็จภายในสิบนาที ก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้

ผู้บรรยาย “สองนาทีสุดท้าย”

เขาจำนนเขียนคำตอบด้านหน้าจนเสร็จ เริ่มเขียนข้อสุดท้าย

ผู้บรรยาย “หนึ่งนาทีสุดท้าย”

หนึ่งนาทีผ่านไป ผู้ตัดสินเป่านกหวีด

ผู้บรรยาย “หมดเวลาแล้ว นักเรียนทุกคนวางปากกาลง หยุดตอบคำถาม”

สวีเซิ่งไม่สะดวกที่จะแก้ไขกระดาษข้อสอบที่เขาจำนนเขียน นอกจาก ละเลงกระดาษให้ดำไป ไม่อย่างนั้นคงยากที่จะแก้ไข แกรมแก้แล้วคนอื่น ก็อาจยังมองออก บวกกับสิบนาทีสุดท้าย ผู้ตัดสินมักเดินไปมาข้าง ๆ เขาเลยไม่มีโอกาสลงมือ

ตอนที่ผู้ตัดสินดึงกระดาษข้อสอบไป สวีเซิ่งก็ไม่ว่าเขาจำนนเขียน คำตอบเสร็จใหม่ และเขียนเป็นอย่างไร

ผู้เข้าแข่งขันต้องนั่งประจำที่ขณะตรวจข้อสอบ เดินไปเดินมาไม่ได้

เช่าจ่านเหมือนรับรู้ได้ถึงสายตาจากด้านหลัง พอส่งกระดาษข้อสอบเสร็จจึงหันมาสบตากับสวีเซ็งพอดี

“เป็นยังงัยบ้าง” สวีเซ็งขยับปาก

“วางใจได้” เช่าจ่านตอบ

วางใจหมายความว่าอะไรเนี่ย

มีโต๊ะและเก้าอี้สี่ชุดวางตรงอีกด้านของเวที คุณครูของทั้งสี่โรงเรียนกำลังร่วมกันตรวจข้อสอบ

กระดาษข้อสอบมีไม่เยอะ รวมแล้วยังมีจำนวนไม่ถึงหนึ่งห้องเรียน นักเรียนบนอัฒจันทร์ที่เียบสงบมาตลอดเพราะกลัวรบกวนผู้เข้าแข่งขัน พอเก็บข้อสอบจึงคลั่งกันไปหมด “เด็กเทพ!!!”

พวกนักเรียนห้องเจ็ดยิ่งเห็งอตก โหวจวินตะโกนนำ “พี่จ่านคือที่หนึ่ง!”

ในชีวิตการเป็นนักเรียนของพวกเขาไม่เคยมีช่วงไหนที่รอคอยให้ประกาศคะแนนเหมือนอย่างตอนนี้ พวกเขาอยากให้คุณครูตรวจข้อสอบเร็วขึ้นอีกใจแทบขาด

แต่ที่จริงคุณครูก็ตรวจข้อสอบเร็วมาก ไม่ถึงยี่สิบนาทีก็ตรวจข้อสอบทั้งหมดเสร็จ

เพื่อความยุติธรรม พวกเขาจะปิดชื่อของนักเรียนเวลาตรวจข้อสอบ จึงไม่รู้ว่าข้อสอบพวกนี้เป็นของใคร

“ฮัลโหลๆๆ” คุณครูหนึ่งในนั้นถอดแว่นตาออก จัดกระดาษข้อสอบให้เป็นระเบียบก่อนลุกขึ้นยืนเป็นตัวแทนประกาศคะแนน “ต่อไปครูจะประกาศคะแนนของการแข่งขันแบบเดี่ยว”

เนื่องจากความตื่นเต้น บรรยากาศในโรงยิมจึงเียบสงบผิดปกติ

ไม่นานนัก สวีเซ็งก็รู้ว่า “วางใจ” หมายความว่าอะไร

คุณครูของโรงเรียนมัธยมในเครือซงเยี่ยท่านนี้ชอบลงเสียงหนัก เป็นเอกลักษณ์ เสียงของเขาดังก้องไปทั่วทั้งโรงยิมผ่านไมโครโฟนที่ถืออยู่

“ที่หนึ่ง เช่าจ่านจากโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หก”

คนดูคึกคักแตกต่างจากความเียบสงบเมื่อครูอย่างชัดเจน!

เสียงโห่ร้องดีใจครั้งนี้ครึกครื้นกว่าทุกครั้งก่อนหน้า มีนักเรียนของโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกจำนวนไม่น้อยพยายามตะโกน แต่ไม่มีใครได้ยินเพราะเสียงโห่ร้องที่ตั้งสนั่นกลับไปหมด

ตัวนยาเซ็งกำหมัดแน่น ไม่คิดเลยว่าจะพ่ายแพ้ย่อยยับอีกครั้ง

เซ่าจ้านกลับไม่ตื่นตื่นเลยสักนิด เขาจับปากกาเอาไว้ คล้ายกับได้ทีหนึ่งมาอย่างสบายๆ

พญามกัฏฐากจะเก็บความดีใจ “เซ่าจ้าน นักเรียนของโรงเรียนผมเมื่อเข้าก็ได้ทีหนึ่ง แถมปีที่แล้วนักเรียนที่ยอดเยี่ยมของโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกอย่างเขา...”

ในที่สุดหัวใจของสวีเซ็งที่แขวนเต็งอยู่ก็ตกลงมา บอกไม่ถูกว่าในใจเขาคิดอะไร บางทีอาจมีเพียงความคิดเดียวคือ...*ที่หนึ่งควรเป็นเซ่าจ้าน*

ดีที่ฟ้าร้องทันเวลา ทั้งหมดจึงกลับคืนสู่แนวทางที่ถูกต้อง

สวีเซ็งไม่รู้เลยว่าหัวใจของเขาร่วงลงมาเร็วเกินไป เพราะคุณครูตัวแทนพลิกกระดาดข้อสอบที่เรียงตามคะแนนไปอีกแผ่น และอ่านชื่อในแผ่นถัดไป “ที่สอง สวีเซ็งจากโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หก”

สวีเซ็ง “...”

คุณพูดว่าใครนะ

พญามกัฏฐากำลังซุกกำปั้นอยากเล่าให้ทั่วทั้งโลกฟังใจจะขาดว่านักเรียนที่ยอดเยี่ยมของตัวเองดีเด่นอย่างไร แต่เพิ่งพูดได้ครั้งเดียว พอได้ยินคำว่า “สวีเซ็ง” เขาก็ชะงัก “...อะ?”

ไม่เพียงแค่ว่าเขาที่ชะงัก เจ้าตัวที่ได้ที่สองก็ไม่ไหวติงเช่นกัน

นักเรียนของโรงเรียนมัธยมหลินเจียงที่หกที่รู้ว่าสวีเซ็งเป็นใครชะงักกันหมด เสียงตะโกนให้เซ่าจ้านติดอยู่ในลำคอ “...?”

มีเพียงนักเรียนของโรงเรียนอื่นที่ดูค่อนข้างปกติ

“พี่ตัวนยาร้องให้” เดิมทีผู้เข้าแข่งขันของอิงหวานึกกว่าที่หนึ่งไม่ใช่พี่ตัวน ก็ต้องเป็นที่สองแน่ ผลสุดท้ายที่สองกลับกลายเป็นชื่อที่ไม่คุ้นเคยแล้วยังเป็นผู้แข่งขันของหลินเจียงที่หกอีกด้วย “พี่ตัวน ไม่เป็นไร ปีหน้า

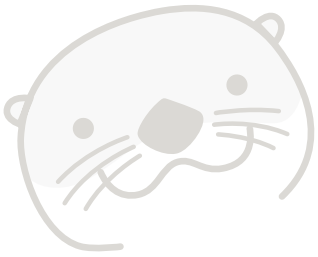
เราค่อยมาใหม่ก็ได้”

ตัวนยาเซ็งผีนกลั่นน้ำตา แสดงให้เห็นว่าอะไรคือใจสลาย “ปีหน้าฉันก็เรียนจบแล้ว!!!”

ตัวนยาเซ็งพูดอีก “สวีเซ็งของหลินเจียงที่หกคือใคร เขาเป็นใคร!”

ทุกคนต่างกำลังตะลึงกับความจริงที่สวีเซ็งได้ที่สอง ตกใจจนรู้สึกเหมือนโรงยิมจะถล่มลงมา

มีเพียงสวีเซ็งที่สงบอยู่ในใจ เขารู้ว่านี่คือกระดาษข้อสอบที่เช่าจ่านตอบให้เสร็จสรรพตอนอยู่ในร่างของเขา สุดท้ายพอกลับร่างตัวเองเลยเหมาทั้งที่หนึ่งและที่สองไปคนเดียว

ทดลองอ่าน